

[Wihjelm]

Vi støtter, som vi allerede meddelte ved førstebehandlingen, SFs forslag om forlængelse af det delvise huslejestop for de uregulerede områder, og vi kan fortsat gå ind for forlængelsen med ét år som foreslået af SF, selv om en forlængelse frem til umiddelbart før kommunalvalget nok i virkeligheden ville have været mere virksomhedsfuld i retning af at få kommunalbestyrelserne i de uregulerede områder til at bringe sig ind under reguleringsloven og i retning af at få genindført huslejenævnene.

Vi vil selvsagt også støtte enhver anden forlængelse, som måtte vise sig som en sidste mulighed for at undgå den huslejeeksplosion, der ellers sætter ind om et par dage, og for at få tid til at forhandle en mere varig løsning.

Vi finder, at det er hårrejsende, at der overhovedet er nogen herinde, som er parat til at slippe lejestigninger på typisk 30 til 100 pct., men i visse tilfælde, som vi har set eksempler på, helt op til 372 pct., løs på beboere og erhvervslejere i disse områder. Vi finder, det er i ganske særlig grad tankevækkende, at det radikale venstre stiller sig afvisende over for ethvert forsøg på at løse dette problem og på at modvirke de vilkårligheder og urimeligheder, som et udløb af loven vil udløse. Det skal ses i lyset af, at udlejerne hele tiden har kunnet indregne faktiske udgiftstigninger i huslejen, så der altså som sagt i starten i virkeligheden kun har været tale om et delvist huslejestop.

Vi finder selvfølgelig, at det er interessant at høre på al denne forligspartisknak, og vi ved snart ikke, hvad det er for forligspartier, man taler om, men de fleste gange er det nogle fra maj sidste år. Hvad de egentlig har med denne sag at gøre, begriber jeg ikke. Dette stammer fra nogle andre pakker og nogle andre forlig. Der var også engang, socialdemokratiet og regeringen fik lavet en hel masse ting ved skiftende flertal. Men efterhånden er det blevet sådan, at CD, radikale og kristeligt folkeparti tror, at de har patent på alt, hvad der overhovedet skal foregå, og desværre har regeringen støttet dem i det ved at tage disse specialsonderinger med disse partier, også selv om det intet har med de sager at gøre, som disse partier indgår et specielt forlig om.

Jeg vil opfordre boligministeren og andre – for den sags skyld også hr. Bollmann og

hr. Svend Erik Hovmand – til at læse, hvad fru Mimi Jakobsen sagde om bl.a. CDs engagement med regeringen i åbningsdebatten i oktober sidste år. Da blev det meget klart understreget, at dette var en meget afgrænset affære, der drejede sig om de konkrete ting, man aftalte i maj, hverken mere eller mindre, og at CD selvfølgelig ikke ville være støtteparti eller sikkerhedsnet for regeringen i noget andet spørgsmål og selvfølgelig derfor heller ikke har nogen som helst indflydelse på, hvad regeringen går hen og laver i nogle andre spørgsmål end lige præcis dem, der var omfattet af majaftalerne sidste år. Men det har ikke forhindret CD i at tale om dårligt klima mellem forligspartierne og i, at regeringen opfører sig, så jeg ved ikke hvad, uanset om det er olie i Nordsøen eller gas eller det nu er en huslejestoplov, som intet har at gøre med det, CD er part i fra det pågældende forlig.

Tilbage til den konkrete sag. Jeg synes, at de radikales argumentation, som vi i øvrigt ikke hørte så meget til i dag fra hr. Dræbye, er der hverken hoved eller hale på. Det er den, der går på, at nu må kommunerne vel indse, om de skal lave reguleringslov for deres områder eller ej, og nu må man i øvrigt have efterprøvet, hvad det betyder, at ingen skal betale mere end det lejedes værdi, og det er der jo altid mulighed for at gå til boligretten med osv. osv.

Der er hverken hoved eller hale på den argumentation, og det mener socialdemokratiet og regeringen åbenbart heller ikke. Det er for så vidt interessant, for det skal da ikke helt forties, at det jo er socialdemokratiets boligpolitik, der har ført frem til den eksplosive situation, som lejerne i de uregulerede områder nu befinder sig i. Vi kan kun opfatte socialdemokratiets og regeringens holdning i denne sag som en erkendelse, en meget sen erkendelse, af, at begrebet det lejedes værdi er lige så håbløst uanvendeligt, som vi hele tiden har sagt at det var. En erkendelse af, at der ikke ligger nogen som helst garanti i den bestemmelse, socialdemokratiet ellers i årevis har søgt at berolige folk med, nemlig at huslejen ikke må være højere end det lejedes værdi. Det er især et håbløst instrument som bremse på galoperende huslejestigninger i en situation, hvor regeringens politik med bl.a. radikal støtte har fået boligbyggeriet skåret ned til ca. ¼ af, hvad det var for 7-8